

gældende Kommune. at der staar i § 41 sidste Stykke, at vedkommende Præst, som uden Ministerens Tillabelse har viet den udenlandske Mand til den indenlandske Kvinde, kan idømmes en Bøde af indtil 400 Kr. Thi selv om denne Bøde tilfalder den bebyrdede Kommune, Fødekommunen, i det Tilfælde at vedkommende Familie bliver trængende — først da opstaar selve Spørgsmaalet — saa hjælper det i mange Tilfælde kun lidt paa den Byrde, som paalignes Fødekommunen; men som det nu staar i § 41 — det vil jeg henlede det ærede Udvalgs og den højtærede Ministers Opmærksomhed paa — staar der ikke noget om, at det skal tilfalde den for Hustruen og Børnene forsørgelsespligtige Kommune. Der staar, at „udviser en geistlig eller verdslig Embedsmand Forsømmelse eller Skødesløshed med Hensyn til Sagttagelsen af foranstøede Regler, anses han af vedkommende Minister med en Bøde af indtil 400 Kr., der i Kjøbenhavn tilfalder Fattigvæsenet og udenfor Kjøbenhavn „de fattiges Kasse.“ Men der staar ikke noget om, at hvis det er en kjøbenhavnsk Præst, skal hans Bøde komme „de fattiges Kasse“ til Gode i den Kommune, som kommer til at bære Følgerne af hans Oversiddens af Lovens. For øvrigt skal jeg bemærke, at der er en underlig Forskel paa, hvorledes man behandler en udenlandsk Kvinde og en udenlandsk Mand efter denne Lov; thi en udenlandsk Kvinde kan efter § 23 indgaa Ektekab og vinde Forsørgelsesret efter Lovens Regler derom sammen med sin Mand efter de sædvanlige Regler, men en indenlandsk Kvinde, der gifter sig med en udenlandsk Mand, kan blive udsat for, naar de have dette Bevis for, at de blive modtagne i deres Fædreland, at maatte rejse ud af Riget. Hendes Mand er falden fra eller har forladt hende, men hun maa rejse ud, hvis dette Bevis haves for, at man vil modtage hende i Udlandet. Hun bliver saaledes udsat for med sine danske Børn, med dansk Opdragelse at maatte rejse bort til det fremmede Land, hvis Forhold hun ikke kender, og hvis Sprog hun ikke forstaar, for at nyde en Forsørgelse der, hvis Omfang og Forhold vi ikke kende. Det forekommer mig, at denne Ulighed ikke er rigtig. Jeg har ikke noget imod den ovedentlige Behandling af den udenlandske Kvinde, men jeg er imod denne overordentlige strenge Behandling af den indenlandske Kvinde, fordi hun i sine unge Dage har fundet Behag i en rask fremmed Fyr, for hvem det, efter at han har giftet sig, er gaaet galt i pekuniær Henseende. Det tiltaler mig ikke, at man gør denne Forskel mellem danske Kvinder og fremmede Kvinder, danske Mænd og frem-

mede Mænd, og jeg maa paasta, at det er i Strid med Lovens almindelige Regler, naar saadanne Forhold skulle medføre, at Fødekommunen maa tage imod disse efterladte Familier.

For øvrigt vil jeg bemærke, at med Hensyn til det ærede Medlem for Præstø Amtets 3dje Valgkreds' (Leth) første Forslag, tror jeg ogsaa, at han har lagt mere ind i § 9, første Stykke, end der staar. Der er der kun Tale om Forsørgelsens Størrelse, men ikke om Forsørgelsespligten. Han har efter min Formening sat sit Vædringsforslag ind paa urette Sted; thi det vil bedre kunde finde sin Plads paa et andet Sted i de paagældende Vædringsforslag, som det ligger nær ved, nemlig ved Udvalgets Vædringsforslag under Nr. 2 til § 11, hvor der staar, at „saa længe en Hustru, der har særegne Midler eller Indtægter, ikke er endelig skilt fra sin Mand, kan det, naar Manden falder Fattigvæsenet til Byrde, paalægges hende at yde Bidrag til hans Underhold.“ Jeg skal ikke indvende noget imod det første Stykke, men saa kommer der i det andet Stykke, at „Bestemmelse om, hvorvidt det skal paalægges hende at yde et saadant Bidrag, hvor meget hun skal yde, og hvorledes Bidraget skal erlægges, træffes af Overøvrigheden for det Sted, hvor hun har sit Ophold (Amtmændene og i Kjøbenhavn Overpræsidenten).“ Det var Pladsen for en Vædring af det Indhold, som det ærede Medlems første; thi her kommer vi netop til at sige, at Overøvrigheden kan bestemme, hvorvidt den paagældende Ente er saaledes situeret ved særegne Midler, at hun kan paalægges denne Pligt, og det er at sætte Overøvrigheden i Domstolens Sted til at bestemme Forsørgelsespligten. Det vil jeg henstille til det ærede Medlem at saa rettet. Sig dog, at hvorvidt hun er forpligtet til at yde et saadant Bidrag, bestemmes ved Rettens Kendelse, men hvorledes Bidraget skal erlægges og hvor stort det skal være, bestemmes af Overøvrigheden, saa ere vi paa den almindelige legale Vej, og saa ville vi vistnok kunne blive enige med Udvalget, jeg henstiller det til Overvejelse.

Jeg er meget i Tvivl om, hvorvidt det overfor det paagældende Stykke i Lovforslagets § 14 og Flertallets Vædring dertil under Nr. 5 er rigtig at gaa ind paa det Forhold nærmere her. Navnlig med Hensyn til det ærede Flertals Forslag under Nr. 5 kan jeg ikke sjonne rettere, end at man hellere i alt Fald bør se paa først om muligt i det mindste at udelade Bestemmelserne herom, saaledes at man forbliver ved Lyndelovens Bestemmelse i Haab om — jeg siger ogsaa